

[Karl M. Andersen.]

mere for vor levestandard; end folk i almindelighed tænker sig.

Fuglsang: Som det er sagt såvel i fremsættelsestalen som i bemærkningerne til lovforslaget og fremhævet af forskellige ordførere, er baggrunden for dette forslag, at det er nødvendigt at yde forsat støtte til opretholdelse af vor eksport. Mit parti vil derfor også i år give denne lovgivning sin tilslutning. Vi er klar over, hvilke vanskeligheder vor eksport på mange områder har at kæmpe med, og vi ved, hvor nødvendigt det er fortsat at opretholde eksporten i videst muligt omfang.

Det er rigtigt, som det er sagt fra flere sider, at konkurrencen fra andre lande vokser, rigtigt, at adskillige andre lande har gennemført lignende foranstaltninger til støtte for deres eksport som dem, vi behandler her. Den foregående taler, det ærede medlem hr. Karl M. Andersen, undrede sig over, hvorfor danske producenter manglede konkurrenceevne overfor udlandet, og mente, at det var et forhold, der burde undersøges, når det var tilfældet. Ja, man behøver ikke at foretage dybere undersøgelser. En af årsagerne til, at Danmark uden den slags eksportstøtte, her er tale om, ikke kan klare sig, er netop, at andre regeringer støtter deres landes eksport på denne måde. Lad mig nævne en enkelt form, som bl. a. det ærede medlem har været med til at støtte, nemlig den temmelig raffinerede og for os temmelig virkningsfulde form for konkurrence, som vi er udsat for gennem den af de amerikanske truster gennemførte Marshallplan. Det drejer sig her i høj grad om statskreditter, som godtroende amerikanske statsborgere yder, velsagtens i den tro, at de hjælper Europas krigshærgede folk. Dernæst ved vi, at europæerne atter betaler dem igen i form af forhøjede priser, og endelig er det stort set Amerika, som bestemmer, hvilke varer vi skal have. Jeg siger bl. a. også dette, fordi det ærede medlem hr. Karl M. Andersen talte om, at hvor vi åbner for importen, vil udenlandske nationer tilsvarende åbne for vor eksport. Det er ikke tilfældet. Vi har i årenes løb fået en strøm af amerikanske varer, men ingen kan selv i sin vildeste fantasi påstå, at danske varer har fundet tilsvarende afsætning indenfor Amerikas Forenede Staters grænser.

Mit parti vil altså ikke modsætte sig dette

lovforslag om statskrediters gennemførelse, men jeg ønsker samtidig at sige, at sådanne statskreditter ikke kan være nok til at opretholde vor eksport. Kredit gør det ikke alene. Skal vor eksport for alvor hjælpes, må også andre årsager til vor ugunstige handelsmæssige stilling undersøges, og her tænker jeg bl. a. på den almindelige politik, der også handelsmæssigt og økonomisk har betydet, at verden og dermed verdensmarkedet er delt i to halvdele, hvorved vi afskærer os selv fra at handle med en trediedel af jorden, et område beboet af 800 mill. mennesker, et område, som har et næsten ubegrænset behov for de produkter, vi kan levere, og som i høj grad er i stand til at levere os råstoffer, som vi har brug for.

Man taler her ustandselig om dollarproblemet, men jeg vil for mit vedkommende mene, at spørgsmålet om Danmarks fremtidige handel og eksistens ikke mere er et dollarspørgsmål, end vi selv gør det til. Dollaren er for mig ikke så almægtig, som mange af talerne i denne sal kan tyde på, og når man så ustandselig taler om Sydamerika som et vigtigt afsætningsmarked, vil jeg dog mene, at der også findes en verden, en ikke ubetydelig verden, udenfor Sydamerika. Må jeg således henvide til, at en så stor stat som Sovjetunionen sammenlignet med før krigen har tredoblet sin reale udenrigsomsætning, og at der her er mulighed for en ganske betydelig dansk handel. Jeg kan i denne forbindelse nævne den tale, som Malenkov holdt i Sovjetunionens kommunistiske partis 19. kongres, hvori han stærkt understregede Sovjetunionens vilje til at fremme handelsforbindelsen med landene i alle parters interesse, og hvori han understregede, at Sovjetunionen i overensstemmelse med sin almindelige fredspolitik ønskede at genoprette et fælles verdensmarked og genoprette et forstærket almindeligt økonomisk samarbejde. Eller måske må jeg anbefale regeringens medlemmer i en ledig stund under studiet af NATOs militære planer at se lidt på Sovjetunionens nye 5 års plan og tænke over, hvad den kan betyde for dansk industri, for vor skibsbygning, for vor maskinindustri og for eksporten af disse industrigrenes produkter.

Jeg vil gerne understrege, at når jeg her taler for en udvidet handel med øst, gør jeg det af samme grund, som jeg støtter det foreliggende forslag, nemlig ud fra hensynet til danske arbejdere, danske producenter, dan-